DÖRMÖGŐ DÖMÖTÖR

XXVI. ÉVFOLYAM. 5. SZÁM. 1982. MÁJUS ÁRA: 4,50 Ft

SZAVAY EDIT rajza

MELLÉKLETTEL

KOPRÉ JÓZSEF:

Tanítómhoz

Milyen régen is volt!
Hogy futnak az évek!
Régi iskolámnak
emlékét keresve
ma is visszatérek.

Vallatom a padot,
ahol egykor ültem.
Hol vannak a társak?
Hol van jó tanítóm,
kiért lelkesültem!

Hallom a hangját is;
mintha hozzám szólna.
Anyám mellett anyám,
a Te kezed fogni
de nagy öröm volna!

Elszaladt esztendők...
Kopott, halvány emlék.
De a hála örök,
s úgy dobog a szívem,
mintha gyermek lennék.

Gyermek. Kisiskolás,
mint valaha régen!
Padok között járok,
ahogy Te is jártál,
krétával a kézben.

Minden szem rám figyel.
Önmagam is látom
S együtt énekeljük,
ahogy akkor régen:
„Virágom, virágom..."

Kisiskolás-korom
nyitott könyv előttem.
Hogyan köszönjem meg
az első betűket?
Íme: versbe szőttem...

SOMORJAI ÉVA rajza

ÜZENI

Kedves Barátaink!

Még a télen, farsang idején rendőrnek öltözött egy kislány Mackóék óvodájában. Ő irányította a forgalmat. Az óvó néni azóta is a szekrényben őrzi a papírból készült tányérsapkát és a forgalomirányító botot. A héten a nagycsoportosok kivonultak a térre, és figyelték a körülöttük zajló forgalmat. Csak úgy suhantak az utcán a buszok meg az autók. De a gyalogátkelőhely előtt lassítottak, majd megálltak, amikor az óvodások át akartak menni a túlsó oldalra. Amikor a gyerekek visszaértek az óvodába, Mackónak eszébe jutott a rendőri felszerelés, és kérte, hadd öltözzön rendőrnek. A középső csoportosok voltak a járművek, a kicsik meg a gyalogosok. Mackó irányította a forgalmat. Nagyon vigyázott, nehogy valakinek baja essék. Persze az óvoda udvarán csak úgy játékból volt veszély, de az utcán igazánból baj lehet, ha nem vigyáztok.

Nem fogott ki rajtatok a márciusi nagyon-nagyon nehéz fejtörő sem. Sokan rajzoltatok Dörmögőnek halacskát. Mi is erre gondoltunk eredetileg. De igazat kell adnunk azoknak is, akik más megoldásra bukkantak. Tehát helyesen oldották meg a feladatot azok is, akik így párosítottak; kabát—lapát; gólya—pólya; király—sirály; bimbó—hintó; korsó—borsó; pálca—tálca; láb—báb; bal—hal, és a kenyeret találták páratlannak.

Szíves-örömest küldjük a jutalomkönyveket a következő gyerekeknek:

Bacsó Borika, Dobrosi Orsolya, Homoki Katalin, Szarvas Viktorka, Timler Tamás, Budapest — *Bagi Juditka*, Kartal — *Bálint Zsolt*, Mohács — *Guzmics Norbert*, Tatabánya — *Iczkovits Judit*, Miskolc — *Kovács Andrea*, Szolnok — *Kovács Zsuzsa*, Debrecen — *Lehmann Edina*, Tápé — *Miha Lacika, Marada Renáta*, Dunaújváros — *Marton Zsuzsika*, Körmend — *Nagy Zsuzsanna*, Ózd — *Rados Mónika*, Balassagyarmat — *Simon Krisztián*, Fehérgyarmat — *Steigerwald Kriszti és Anita*, Mohács — *Técsi Éva*, Dorog — *Ukrin Diána*, Salgótarján — *Varga Ilonka*, Törökszentmiklós — *Óvoda*, Halásztelek — *Napköziotthonos óvoda nagycsoportja*, Tiszajenő — *Radnóti Általános Iskola*, Balatonfüred — *Általános Iskola 2. osztály*, Vonyarcvashegy — *2. sz. napközis csoport*, Dobsza.

Hamarosan itt a nagy szünidő, addig is szeretettel gondol rátok a két jó barát:

TORDON ÁKOS:

Smuccpuccmese

VOLT EGYSZER EGY KIRÁLYSÁG, élt benne egy asszonyság: Hájas is, szájas is, reszkette a bögre, csupor, lábas is. Sőt, a férje és a nevelt lánya is. E bizonyos királyságban egy bizonyos király uralkodott, éspedig: Legutolsó Lipilopi-Leopold, akiért az ország népe éjjel-nappal robotolt.

— Ha lábam lenne, biz tüstént odébbállnék a háztól — sóhajtotta a bögre —, mert a sok hangos lármától már-már kettérepedek.

— Veled mennék, ha lehetne — mondta a csupor —, mert a sok pöröléstől, nyelveléstől fülem fáj és mázam pereg.

— Lábas vagyok, még sincs lábam, így veletek kell szenvednem a konyhában — pattogta a lepattogzott zománcú lábas, majd hozzátette: — Bár fületlen lábas lennék, akkor nem gyötörne, nem kínozna az örökös fülfájás.

Az asszonyság férje, aki seprőkötő volt, mukkanni se mert.

A nevelt leány, aki épp kijárta az iskolát, pisszenni se mert.

Az asszonyság ritka foglalkozást űzött: kanalakat fényesített, és nem is akárhol, akárkinél, hanem az udvarnál, mert királyi kanálfényesítőnő volt. No, ha otthon szájaskodott, a palotában csak nyájaskodott. Nem perelt senkivel, mézesmázoskodott mindenkivel, s még az udvari macskáknak is pukedlizett.

Így az udvari hóhányók, talpnyalók, szék- és széltolók mind egy szálig róla vettek példát.

A nagy nyájaskodásnak egykettőre megérett a gyümölcse: már nemcsak a köznapi ezüstkanalak fényesítését bízták a hájas, nyájas kanálfényesítőnőre, hanem a legdíszesebb díszebédek színarany kanalait is.

Csillogott minden ezüstkanál, ragyogott minden aranykanál, fényesebben fénylettek a Napnál. Favilla Fatália hercegnő, az udvari

kanálmesternő nem is fukarkodott a dicsérettel, jutalmakkal, oklevelekkel. Egy napon aztán, az estig tartó babszerdai díszebéd után, Gumibunda királyné, a kóciai Kóckirály leánya, Lipilopi-Leopold felséges hitvese fő-kanálfényesítőnővé léptette elő a kövér asszonyságot.

Az asszonyság térdre hullott.

— Fölséges Gumibunda királyné, ilyen gyors előléptetésben álmomban sem reménykedtem. Ezeregyszer köszönöm, égig ér az örömöm. Szívemből a hála árad, örömkönnyem fel nem szárad, lába nyomát csókolom, de ha szabad szólanom, s kérésemmel meg nem sértem, alázattal arra kérem: királynéi nagy kegyét még egy kicsi kis keggyel

megtoldani kegyeskedjék... — fuvolázta szemét forgatva az újdonsült fő-kanálfényesítő asszony.

— Szóljon, lelkem, szóljon bátran — mondta kegyes kedvében Gumibunda királyné.

— Fő-kanálfényesítőnő mellé al-kanálfényesítőnő dukál, ugyebár...

— Persze, persze — bólogatott Gumibunda királyné —, magunk is gondolhattunk volna rá. De manapság olyan nehéz ügyes, dolgos, megbízható teremtést találni. Tudna tán valakit ajánlani?

— Igen, fölséges királyné — felelte az asszonyság. — Nevelt lányom, Szidónia most járta ki az iskolát, s minden vágya, óhaja és kívánsága, hogy a királyi kanalak fényesítésének szentelhesse az életét.

— Jól van, elsejétől felfogadjuk — bocsátotta el kegyesen Gumibunda királyné a boldogságban úszó fő-kanálfényesítőnőt.

Az asszonyság hazaviharzott. Jöttére reszkettek a bögrék, csuprok, lábasok; férjeura az ágy alá bújt, Szidónia pedig elrejtezett az éléskamra félig telt lekváros bödönébe. Ám az asszony hamar megtalálta és kiráncigálta. Szokása szerint szidta, akár a bokrot, miközben egy nagy késsel kaparni kezdte róla a sok lekvárt.

Zengett a ház a lármától, repedeztek a falak, potyogott a vakolat.

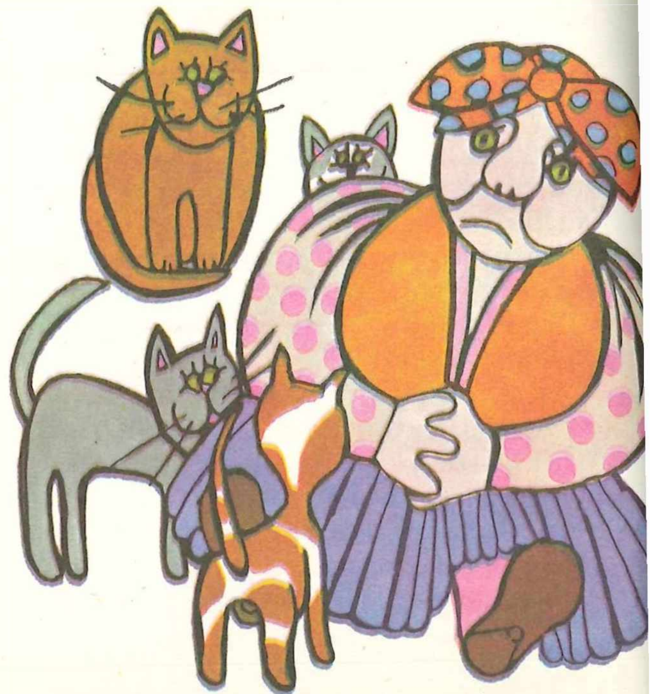
— Hallod-e, te mihaszna — üvöltötte a mama —, holnapután elseje, velem jössz a palotába, és kanalakat fogsz fényesíteni!

Szidónia szája tele volt szilvamaggal. Kiköpte a magokat, és az asszonyság nem akart hinni a fülének, mert a nevelt lánya, aki eddig pisszenni se mert, most szó szerint ezt mondta:

— Sohanapján, kedves mama, mert tudja meg, incsem-kincsem, rézkilincs, akarata nem bilincs, én — kilincsfényesítőnő leszek!

Az asszonyság tátogott, tátogott és hápogott.

— Igen, kilincsfényesítőnő leszek — pattogta tovább Szidónia —, mert egyébhez nincs kedvem. S különben is, férjhez megyek holnapután, kiskedden.

Az asszonyság hápogott, hápogott és tátogott.

Kopogtak az ajtón.

— Szabad! — kiáltotta az ágy alól a seprőkötő mester.

A kopogtató belépett. Belépett, és bemutatkozott:

— Smuccpucc Suvix vagyok, négy cével és egy iksszel — s azzal összecsapta gyönyörűen kisuvikszolt cipőjét. — Kérő jött a házhoz, vőlegény a lányhoz, szerelmes legény a szerelmes párjához.

A seprőkötő mester vidáman és bátran kibújt az ágy alól, és megölelte a kérőt. Az kibontakozott az ölelésből, és karjába vette a még mindig lekváros Szidóniát. Szidónia puszit kapott, puszit adott. Most már két lekváros ember állt a szobában.

Erre a látványra megjött a fő-kanálfényesítő asszonyság szava.

— Haha! Smuccpucc Suvix?! Micsoda vicc, közönséges cipőpucoló létére ide mert jönni háztűznézőbe, leánykérőbe?! Mert ugyebár, „urasága" a túrósdi topán- lábbeli- és cipőtisztító, méghozzá az utcai cipőpucoló, nemdebár?

A legény csókolózás közben bólintott.

— Akkor hordja el az irháját! Színét se lássam többé, hírét se halljam többé! Takarodjon a házamból!

— Megyünk — mondták a fiatalok, és mentek.

— Várjatok! Veletek megyek! — mondta a seprőkötő, és a fiatalokkal ment.

A hájas, szájas asszonyság leesett állal ott maradt. Dúlt-fúlt mérgében, s egy álló hétig beteget jelentett. A nyolcadik napon felkerekedett, és elment a királyi palotába. De ott nagy meglepetés várta: csak az udvari macskák lézengtek búsan. Legutolsó Lipilopi-Leopoldot családostul, barátostul, palástostul, mindenestül elkergette a népe. Ez lett a királyság vége.

Az asszonyság felpattant egy seprőnyélre, és megpróbált utánuk repülni. Még most is repül, ha — nem pottyant le.

Nevelt lánya Túrosdon vidáman fényesíti a rézkilincseket. A dúsgazdag Padlizsán Krizsánéktól az ágrólszakadt Sarkali-Talpali suszterékig, minden túrosdi szerette Szidóniát, akit egyszerűen csak Smuccpucc Szidolkának hívnak. Szeretik, akárcsak az urát, Smuccpucc Suvixot, a cipőpucolót vagy apjukat, az öreg seprőkötőt, akit irántuk való tiszteletből csak Smuccpucc bácsinak hívnak.

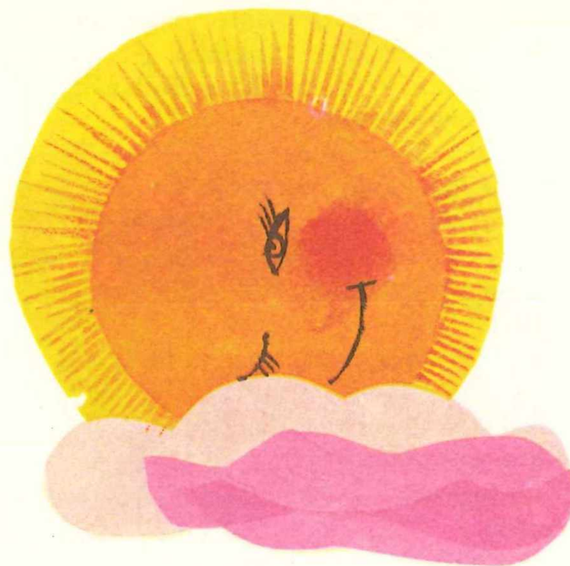
Csillog-villog minden túrósdi rézkilincs, mert szerencsére, ott mindmáig ez maradt divatban. A műanyag kilincsek pedig ott dívnak, ahol kivesztek a kilincsfényesítőnők. Hiszen könnyen lehet, hogy Smuccpucc Szidolka a világ utolsó, sőt, legutolsó kilincsfényesítőnője...
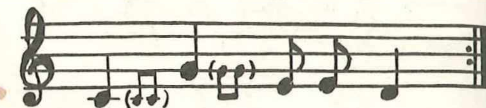

STUIBER ZSUZSA rajzai
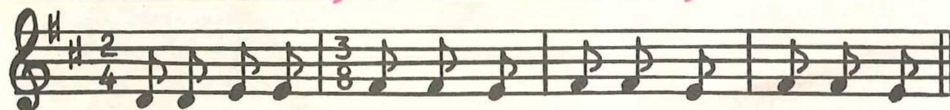

Vagy elénekelhetitek úgy, ahogy a csehszlovákiai iskolában éneklik a gyerekek:

Zsuzsika:	*Sár- ga*	*na-pocs-ka...*
Panni:	*Neve- tő*	*na-pocs-ka...*
Luca:	*Csoda- szép*	*na-pocs-ka...*
Gyurka:	*É- gő*	*na-pocs-ka...*
Misu:	*Narancsszínű*	*na-pocs-ka...*
Balázs:	*Nagy-nagy*	*na-pocs-ka...*
Évike:	*Vörös- lő*	*na-pocs-ka...*
Pista:	*Ara- nyos*	*na-pocs-ka...*

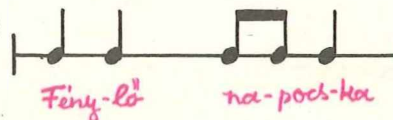
MONDD MEG, MONDD MEG, MI LEHET?

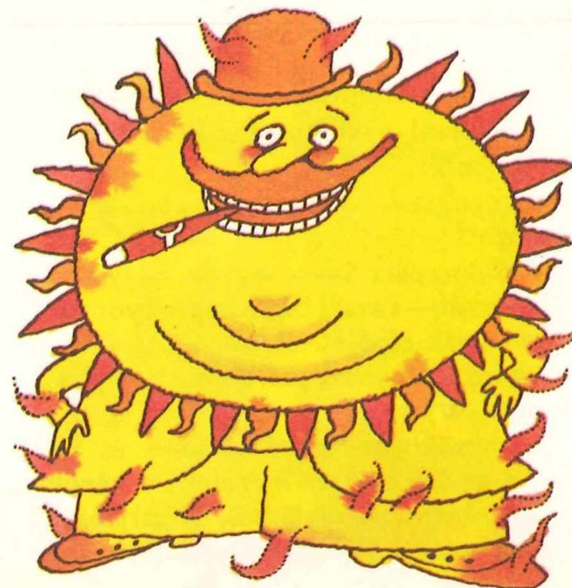

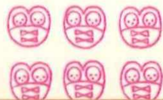
Biztosan mindannyian kitaláljátok. Ez az, amit előbb is le tudtatok rajzolni, mint egy zászlót vagy kerítést. Ez a napocska. Ragyog a házak fölött, a vizek tükrében, átsüt az erdőben a fák között. Milyen színű volt a Nap a ti rajzaitokon? Sárga vagy narancsszínű? Hiszen a napocska színe különböző lehet. Télen a felkelő Nap néha bíborvörös, nyári estéken sokszor rózsaszínű; délben izzó fehérnek látjuk, napnyugtakor aranyszínűnek.

Ha néhányan összejöttök, eljátszhatjátok a következő játékot. Mindenki visszaemlékezik rá, hogy milyen napocskát rajzolt, ezt elmondja a többieknek, és tapsol hozzá.

Például:

dó

Mondd meg, mondd meg: mi le - het: fényt ad és me - le - get,

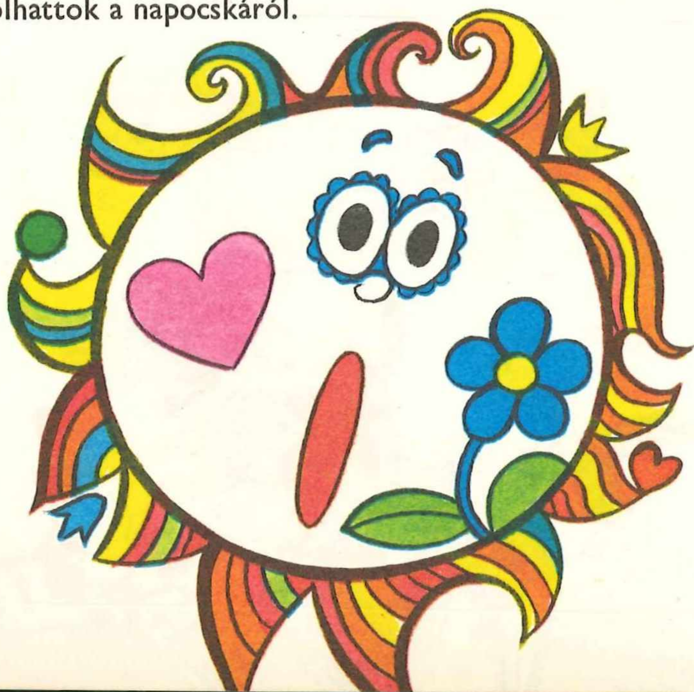
Mondd meg, mondd meg: mi le - het: ő ad fényt és me - le - get.

Lá-tod kuny-hón, pa - lo - tán, ku - kucs - kál az ab - la - kán.

Mondd meg, mondd meg, mi le - het: ő ad fényt és me - le - get.

Kitalálhattok még mást is, ha megnézitek, hogy a mesekönyvetekben milyen képeket láttok a napról.

Ennek a játéknak a dallamára táncolhattok is, és utána még sok-sok képet rajzolhattok a napocskáról.

ÍGY IS JÁTSZHATJÁTOK:

Álljatok körbe, forgassátok egyik kezeteket a másik körül, mintha pamutot gombolyítanátok, majd ezekre a szavakra; „fényt ad és meleget" (a 3—4. és a 8—9. majd a hasonló szövegű 17—18. ütemben), háromszor tapsoljatok a fejetek fölött, közben nézzetek felfelé, mintha a napocskát néznétek.

A nagyobb gyerekek a gyorsabb kézmozgáshoz lassúbb csípőmozgást és karlendítést kapcsolhatnak; jobbra hajolnak és karjukat felemelik, balra hajolnak lefelé, majd ismét jobbra és így tovább. Hiszen a napsugarak mindenütt körülragyognak bennünket! A dalt kísérhetik vagy előadhatják alkalmas hangszeren is. Eközben a többiek egymás között szabadon mozogva, kezüket is mozgatják, és a „fényt ad s meleget" szavaknál háromszor tapsolnak a fejük fölött.

A napocskáról szóló képeket és dalt születésnapi üdvözletként küldik a cseh gyermekek, a **Napocska** *című újság olvasói, a Dörmögő Dömötör olvasóinak.*

Fordította RÓNAI MIKLÓSNÉ és RÁKOS KLÁRA
Rajzolták a „Napocska" grafikusművészei:
J.PALEČIK, J.MINARÍK, A.BORN,
R.T.G. és J.LYSKOVÁ.

LUKÁCS OTTÓ:

Rendetlen

ladilom
ladilom
elveszett
a radírom

csimotán
csimotán
merre van
a ceruzám

barátom
Áron
hol van
a kabátom

ide kapok
oda kapok
mindig mindent
szertehagyok

erre szalad
arra szalad
nem láttad
a lábnyomomat

ladilom
ladilom
elröppent
a papírom

ESZES KATALIN:

Te meg én

Te meg én, te meg én,
ülünk Peti szekerén.
Szekerének kereke
nyif-nyaf-nyikorog,
menekül a kutya, macska,
fut a tapsi nyúlfiúcska.
Te meg én, te meg én,
ülünk Peti szekerén.

BÖRCSÖK MÁRIA:

Mezei

Gyere, bemutatom
a mezei-családot.
A nagyfülű középen
a mezei nyúl, látod?
Mellette a pufók
mezei pocok van.
Baloldalán pedig
nézzed, a homokban
ott lapul egy apró
mezei egérke.
Mezei virágot
melyik szed ebédre?

SÓTI KLÁRA rajzai

SULYOK GIZELLA:

Fa-nóta

Kaptafán
hízik egy
veréb.

Kutyafán
futkos egy
menyét.

Nézd a
Ciniegeret,
tréfával süt
kenyeret!

Kapufán
terem a meggy,
rázd meg,
rád is potyog egy!

KOLLER ATTILA 2. oszt. tanuló:

Süt a Néne

Ide fut a Néne
Oda fut a Néne
Vajon hova fut a Néne?
Egyenest a diófához
Szed egy kis diót
Befut a házba
Süt egy kis kalácsot
A kecskének füveset
A gólyának békásat
A békának szúnyogosat
A medvének mézeset
A tyúkoknak kukoricásat
Magának meg egy kis lekvárosat.

MÉSZÁROS JÓZSEF:

Mondogató

Sihaha, sihaha.
Harap a
gőzmozdony
paripa.
Tüzet.

Sihaha, sihaha.
Iszik a gőzmozdony
paripa.
Vizet.

Sihaha, sihaha.
Füttyöget,
amíg a
síneken
üget.

Sihaha, sihaha.
Utána-
akasztva
sok vagon
siet.

BAKÓ ÁGNES:

MESE A SZAJKÓRÓL

A szajkó gyakran járt az emberek közé. Itt fülelt, ott leskelődött, s megtanult tőlük egy szót: *miért?*

Ezzel a tudományával aztán visszarepült az erdőbe. Elsőnek a harkállyal találkozott.

— Itt egy féreg, ott egy féreg... — motyogta magában a harkály.

— Miért? — röppent mellé a szajkó.

A harkály meglepődött. Eddig senki sem merte zavarni munka közben. Gondolta hát, nem ok nélkül kérdezősködik a szajkó. Illendően így felelt:

— Mert elszaporodtak.

— Miért?

— Mert a férgek hamar szaporodnak.

— Miért?

— Mert nem irtottam ki idejében őket. Sok a dolgom.

— Miért?

— Mert teli van fával az erdő.

— Miért?

— Mert nőnek a fák.

— Miért?

— Mert jó a föld.

— Miért?

— Mert gondos az erdész.

— Miért?

— Mert szereti a fákat.

— Miért?

— Mert fák nélkül semmit sem érne a föld — felelte a harkály, és megrázta a fejét. — Hallod-e, Szajkó! Az imént azt hittem, azért kérdezősködsz, mert érdekel az, amit mondok. De míg kérdezgettél, rájöttem, hogy felét sem érted a válaszaimnak. Ezután nem felelek többé egyetlen kérdésedre sem. — Azzal a harkály tovább kopogtatta a fákat.

A szajkó elrepült. Egyenest a kakukkhoz.

— Holnap szép időnk lesz — jegyezte meg a kakukk.

KOLTAI ÉVA rajzai

— Miért? — kérdezte a szajkó.

— Mert tiszta az ég alja.

— Miért?

— Ne válaszolj neki! — intette a kakukkot a harkály. — Ezt az egyetlen szót tudja csak. Valójában nem érdekli semmi.

A szajkó továbbrepült. Végigkérdezett minden madarat: Miért költ fiakat? Miért eszik hernyót? Miért tesz így vagy úgy? — De sohasem figyelt arra, amit feleltek neki. Csak kérdezni tudott.

A madarak végül is megharagudtak rá. Egy holdfényes estén összegyűltek a bagolynál. Ő volt a legbölcsebb közöttük. Ő találta meg a módját is, hogyan taníthatják móresre a szajkót. Alighogy megbeszélték, mit kell tenniük, nagy szárnyverdesve megjelent közöttük a szajkó. Leült a cinke mellé. A cinke éppen ezt mondta:

— Ezután remélem, nyugtunk lesz.

— Miért? — vágta rá a szajkó; mire a cinke visszakérdezett:

— Miért kérdezel te szüntelen?

— Miért?! — nézett nagyot a szajkó.

— Miért? — ismételte a cinke, és a többiek is mind. A szajkó megzavarodott.

És mert egyetlen miértre sem tudott felelni, jobbnak látta, ha elrepül.

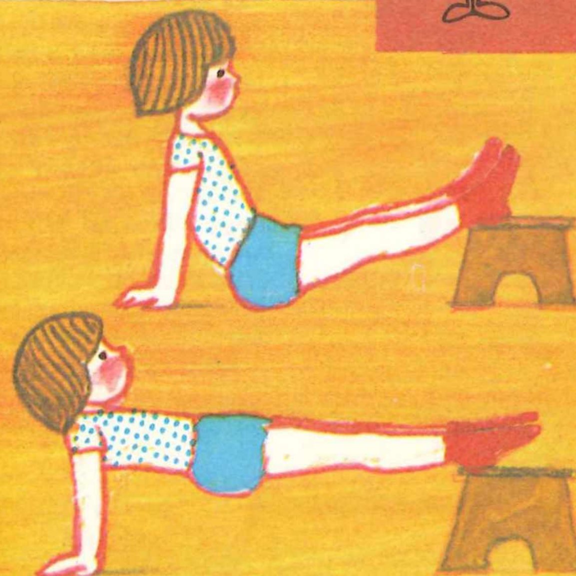
Azóta sem látta senki abban az erdőben.

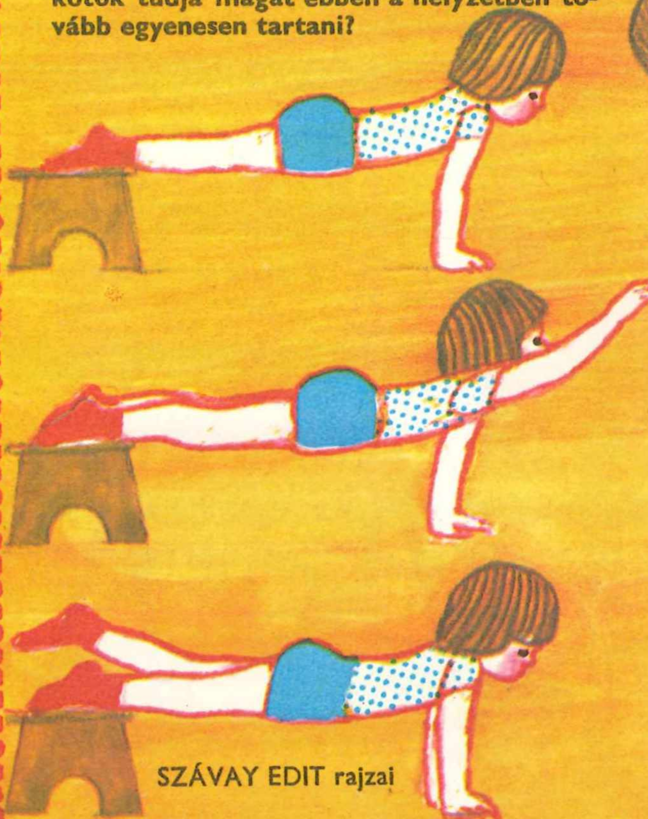
MAKK MARCSI JÁTÉKÖTLETEI:

Sétáló híd

Ülj le a földre, és támaszkodj a hátad mögött a tenyeredre. Kinyújtott lábad előtt álljon egy zsámoly, erre tedd fel mindkét lábadat. Emeld meg a törzsedet; vízszintesen álljon, mintha híd lenne. Szép, egyenes hidat csinálj, se homorú, se domború ne legyen. Mikor már jó biztosan tartod magadat, elkezdhetsz sétálni a kezeddel. Tégy néhány „lépést" jobbra, aztán balra. Melyikőtök tudja magát ebben a helyzetben tovább egyenesen tartani?

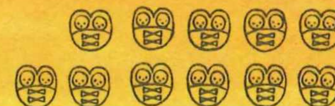

SZÁVAY EDIT rajzai

Nyújtózkodó híd

Feküdj hasra! Hajlítsd be magad mellett mindkét karodat: a tenyered feküdjön a padlón a vállad alatt. Most nyújtsd ki mindkét karodat anélkül, hogy a tenyered elmozdulna a helyéből, és emeld meg a törzsedet, mint egy ferde pallót. Tedd mindkét lábfejedet egy zsámolyra, most egyenes lett a híd. Ez a szép, egyenes híd egyszercsak elkezd komolytalankodni: megemelgeti a pilléreit, nyújtózkodik! Hogy hogyan? Szép lassan emeld fel az egyik kezedet, és nyújtsd ki a fejed mellett. Ezután emeld fel az egyik lábadat is. Ha nagyon ügyes vagy, egyszerre is fel tudod emelni a jobb lábadat és a bal karodat vagy a bal lábadat és a jobb karodat. Ha többen vagytok, versenyezzetek! Vajon melyik híd bír ki több nyújtózkodást?

DEMETER RÓZSA

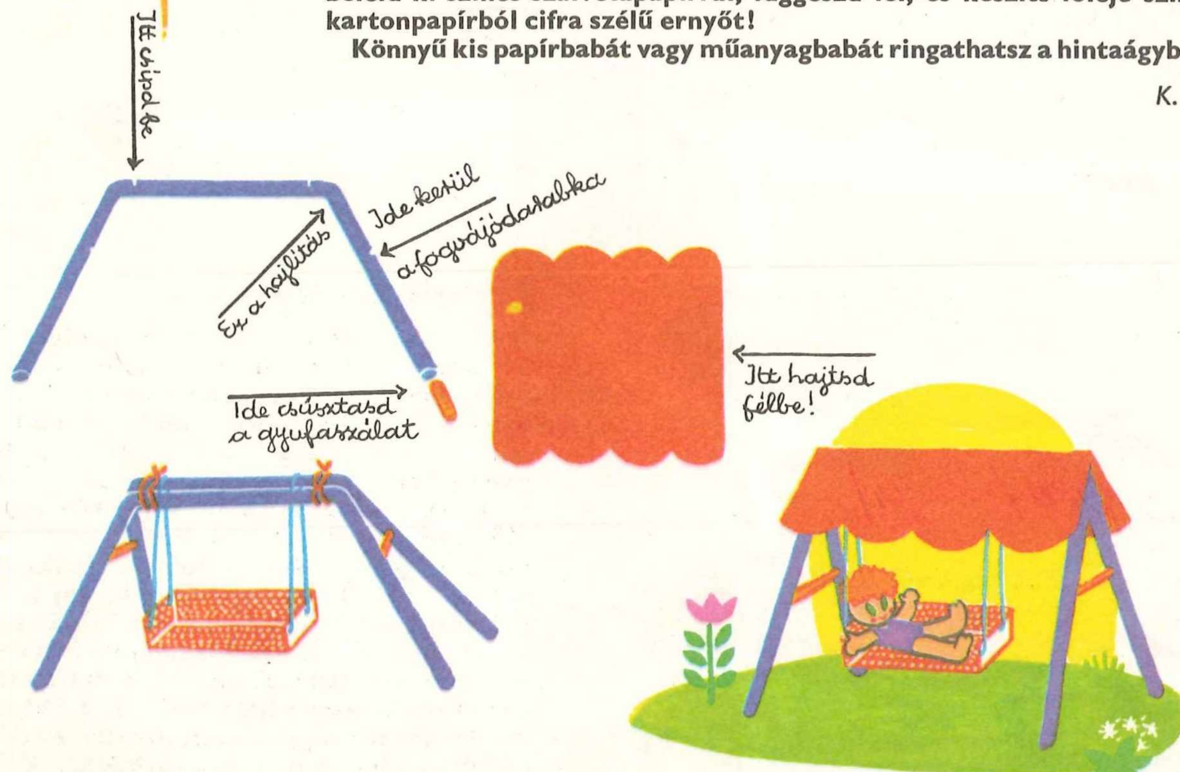
HINTAÁGY

Ki ne szeretne szép, színes hintaágyban ringatózni! Te is készíthetsz a babádnak egyet. Csak két szívószál, néhány gyufaszál, egy-két fogvájó, egy kis színes cérna, színes papír és egy gyufásdoboz fiókja vagy más kartondobozka szükséges hozzá.

Hajlítsd meg a szívószálakat a két végüktől egyenlő távolságban. Ez lesz a hintaágy állványának magassága. Kérj meg egy felnőttet vagy nagyobb gyereket, hogy ollóval csípje be mindkét szívószálat két helyen a hajlítás fölött, rajzunk szerint. Ezekben a nyílásokban rögzítsd a cérnát, aztán néhány csavarással erősítsd egymáshoz a két szívószálat. Csúsztass az állvány lábaiba alulról egy-egy „lefejezett" gyufaszálat, hogy biztosan álljanak. A szívószálak oldalába a segítőkész felnőtt szúrjon lyukakat. Ezekbe a lyukakba szúrjuk a fogvájódarabkákat, amelyek az állvány lábai között távolságot tartanak. Az ágynak való dobozt béleld ki színes szalvétapapírral, függeszd fel, és készíts föléje színes kartonpapírból cifra szélű ernyőt!

Könnyű kis papírbabát vagy műanyagbabát ringathatsz a hintaágyban.

K. M.

GÁBOR ÉVA rajza

Játsszunk most együtt!

Kedves Szülők, Nagyszülők, kedves Felnőttek!

Többször közöltünk már lapunkban ilyen rímes játékot. Felnőttek és gyerekek egyaránt szívesen fogadják, jót játszanak vele.

A közös szórakozáson kívül hasznos is a játék, mert megmozgatja a gyerekek fantáziáját, fejleszti hallásukat és megfigyelőképességüket. Hozzásegíti az iskolába készülő gyerekeket a képolvasáshoz, amelynek nagy hasznát veszik majd az első osztályban az olvasás tanulásánál.

Játékunk módszere: a felnőtt olvassa el a sorokat, eközben mutasson rá arra az „ablakra", amelyikből olvas. A gyerek kísérje figyelemmel a felnőtt hangos olvasását. Amikor a képhez érnek, a felnőtt álljon meg az olvasásban, és várja meg, hogy a gyerek — részben a fülébe csengő előző sorvég, részben a kis rajz felismerése után — kimondja a rímet. Mint minden közös játéknál, most is ismertesse a játékot előre, és legyen türelmes, amíg a gyerek gondolkozik. Minden el-

talált rím egy kis siker a gyereknek. Némely rímpárnál várható az is, hogy a gyerek a kép megnézése nélkül is odahallja a második sor végét. Próbálják ki mindkét módon, és úgy játsszák, ahogy nagyobb az öröm, vidámabb a játék.

R. K.

A kulcslyukban semmi nincs,
ott az ajtón a

Olyan, mintha engem várna
az ágyamban a kis

Vigyázz! Elázik a habban
az a finom mosdó

Eső esik, ázik Ernő,
otthon maradt az

Zúg a vihar, ajtót, ablakot kitár,
ilyen zajban nem hallatszik a

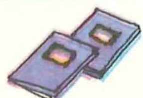
Nézd, hogy figyel ez a csacska,
selymes szőrű fehér

A szél az ablakot rázza,
leesett a

Töröld le az asztalról a vizet,
el ne ázzon ez a két kis

Társai közt unatkozik a kis víziló,
mivel nincs az őserdőben

Dörög az ég, nagyot villan,
majdnem kialudt a

Jól dolgozik ez az ács,
szerszáma a

Késő este csak úgy csillog,
kék égen az ezüst

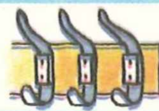
Járni tanul pici Gergő,
nem kell neki már a

Aki siet, gyorsan jár,
akkor is, ha nagy a

Ez a kérdés kissé fogas,
hová lett a ruha

Erdőszéle mosolya,
ez a lila

Leng a levél, mint a
faágon a

Doktor bácsi hozzáfog,
s máris kint van a rossz

Megjött a nyár, csudajó!
gyereket visz a

Örül ám a bogárvilág,
kinyílott mind a sok

Ez a kislány vizeskancsót keresne,
kezében van a mosatlan

Jaj, de rossz a kedve,
morog, mint egy

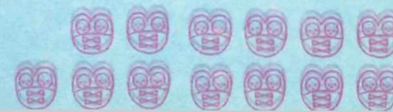
Peti búsul, hull a könnye,
elszakadt a

Édesanya, megyek már,
elkészült a

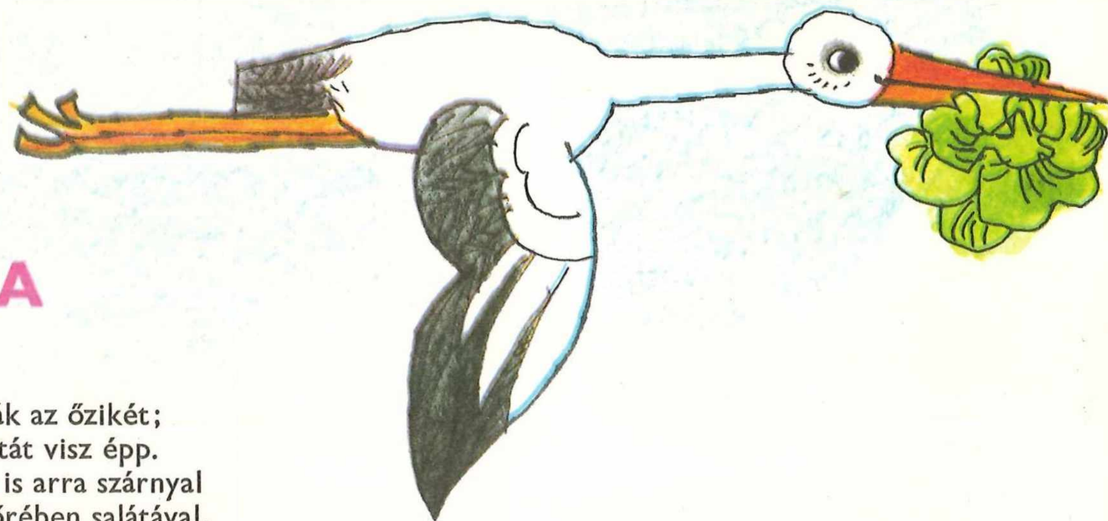

SOMORJAI ÉVA rajzai

GYÁRFÁS ENDRE:

DÖRMÖGŐÉK SALÁTÁJA

— Ma ünnepli szülinapját
barátunk, a nyúlgyerek.
Mit vihetnénk ajándékba?
Minek örül? Mit szeret?
— Szép nagy fejes salátával
lepjük meg őt — mondja Berci.
Mennek is már a kiskertbe
a legszebbet megkeresni.

Meglátják az őzikét;
ő is salátát visz épp.
A gólya is arra szárnyal
nagy csőrében salátával.
— Hová, hová? — kérdi Marci,
s nyomban ezt a választ kapja:
— Hová? Hát a nyuszikához.
Ajándék ez, szülinapra.

Berci, Marci egymásra néz:
— Bár a nyúlnak csemege,
nem lesz-e a salátából
barátunknak elege?

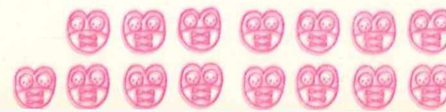
Két bocsunk a kert zugában
bodza tövén ül s töpreng;
aztán felragyog a szemük,
és munkára gyűrkőznek.

— Pompás vegyes saláta!
— szól a nyuszi meglepetve.
— Ha megeszem, maholnap
erős leszek, mint két medve.

— Ugorj, öcskös, hozz egy tálat!
— Te meg gyalulj káposztát!
— Javát szedd a zöldhagymának,
s válassz néhány paprikát!
— Paradicsom, petrezselyem...
aprítgatom, szeletelem.
— Gomba is kell, savanyítva,
s rebarbara, retek, cékla,
kis csészékben citromlé, s
tejföl, tartár, majonéz.
— Tegyünk mindent nagy tálcára,
s induljunk a nyúltanyára!

F. GYŐRFFY ANNA rajzai

Kalocsai virágok. Virágok?

Némelyik vidéken szép hímzett kötényt, mellényt, inget, fejkötőt viselnek ünnepnapon az emberek. Csupa színes virág; öröm ránézni! A hímzés készítői azonban gyakran elrejtenek a virágok közé egy-egy olyan formát, amelyet nagyon kedvelnek, a valóságban is létezik a környékükön, de *nem virág!* Képünkön egy pruszlikot (mellényt) láthatsz. Keresd meg rajta ezt a formát, és rajzold le. Küldd el rajzodat szerkesztőségünknek! *K. M.*

Fotó: SZALAY BÉLA

KISS ANNA rajza

Dörmögő Dömötör, a Magyar Úttörők Szövetségének gyermeklapja. Megjelenik havonta. Szerkesztő: Rákos Klára. Kiadja az Ifjúsági Lapkiadó V. Felelős kiadó: Dr. Petrus György. Szerkesztőség: Budapest VI., Dalszínház u. 10. Telefon: 318-798. Levélcím: Dörmögő Dömötör szerkesztősége, 1370 Budapest, Postafiók 357. Kiadóhivatal: 1374 Budapest VI., Révay u. 16. Telefon: 116-660. Terjeszti a Magyar Posta. Előfizethető a hírlapkézbesítő postahivataloknál, a kézbesítőknél és a Posta Központi Hírlap Irodánál (KHI 1900 Budapest V., József nádor tér 1.) közvetlenül vagy postautalványon, valamint átutalással a KH-215-96162 pénzforgalmi jelzőszámára. Előfizetési díj negyedévre 13,50, félévre 27,—, egész évre 54,— Ft.

82.0224 — Kossuth Nyomda, Budapest. Felelős vezető: Bede István vezérigazgató.

Index: 25.193

HU ISSN 0230—1032